

ခင်စောတင့်

ကိုယ်ပိုင်အလင်းနဲ့
အကောင်းဆုံးဖြစ်ပါစေ

ခင်စောတင့်၏ အတ္ထုပ္ပတ္တိအကျဉ်း

၁၉၃၇ ခုနှစ်၊ ဧပြီလ (၂၀)ရက်၊ အင်္ဂါနေ့တွင် ရန်ကုန်မြို့၌ ဦးဘတင့် (I.C.S)နှင့် ဒေါ်ခင်စောမူ (ခေတ်စမ်းစာပေခေတ်စာဆို)တို့ မှ မွေးဖွားသည် ။ မွေးချင်းနှစ်ယောက်အနက် မောင်ဖြစ်သူမှာ ဦးနေအုပ်တင့် (နေအုပ်စိန်ပေါလ်) ဖြစ်သည် ။

၁၉၆၀ ခုနှစ်တွင် မြန်မာအနုစာပေ၊ အင်္ဂလိပ်စာပေ၊ မနုဿဗေဒဘာသာတို့ဖြင့် ဝိဇ္ဇာဘွဲ့ကို ရရှိခဲ့သည် ။

စက်မှုတက္ကသိုလ် စာပေးစာယူသင်တန်းဌာန (အင်္ဂလိပ်စာဌာန) (၁၉၇၇-၁၉၈၁)

ဆေးတက္ကသိုလ် - ၁ (အင်္ဂလိပ်စာဌာန)((၁၉၈၂-၁၉၉၅)တို့ တွင် နည်းပြအဖြစ် ထမ်းဆောင်ခဲ့ပြီး ၁၉၉၅ ခုနှစ်တွင် အငြိမ်းစားယူခဲ့သည် ။

ကိုယ်မှာ ပင်နာသော်လည်း စိတ်မှာ မနာအောင် ဘာသာရေးဆောင်းပါးများ ၊ လရောင်အောက်မှ အမေ့ခေတ်စမ်းစာနှင့် သမီး၏ အလွမ်းစာ (မိခင်ဖြစ်သူ ဒေါ်စောမူနှင့် တွဲလျက်) အမေဆောက်ခဲ့သော ရဲတိုက်ကြီးများ (ဘာသာပြန်) စာအုပ်များ ထွက်ရှိခဲ့ပြီး ယခုလက်ရှိမဂ္ဂဇင်းများ ၊ ဂျာနယ်များ တွင် လစဉ် ဘာသာရေး၊ လူမှုရေး ဆောင်းပါးများ ၊ ဘာသာပြန်ဆောင်းပါးများ ရေးသားလျက်ရှိသည် ။ အမှတ်(

၉၁)။ H. 1 သံလွင်လမ်း၊ ဗဟန်းမြို့နယ်၊ ရန်ကုန်မြို့တွင် နေထိုင်လျက်ရှိ
ပါသည်။ ။

နှလုံးသားထဲက လာတဲ့ စာလေးတွေ

တစ်ခါတလေမှာ တော့ ကျွန်မတို့ ချစ်ခင်ရသူတွေကို ဘယ်လောက် အရေးထား ချစ်ခင်တဲ့ အကြောင်းတွေနဲ့ သူတို့ ကို တန်ဖိုးထား လေးစား ကျေးဇူးတင်တာတွေကို နှုတ်ကနေ ထုတ်ဖော်ပြောဖို့ ခက်ခဲနေတတ်ပါတယ်။ အစုံအလင် ပြောပြဖို့ အချိန် မပေးနိုင်တာလည်း တစ်ကြောင်း ပါ ဝင်ပါတယ်။ ဘယ်လောက်ပဲ အနီးဆုံးနဲ့ အချစ်ဆုံးသူ တစ်ယောက် ဖြစ်ပါစေ နက်ရှိုင်းတဲ့ ခံစားမှုတွေကို ထုတ်ဖော်ပြောဖို့ တွန့်ဆုတ်နေတတ်ပါတယ်။ ဘာကြောင့်လဲဆိုတော့ ပြောလေ့ပြောထ သိပ်မရှိလို့ ပါပဲ။ ချောချောမွေ့မွေ့ ပြောဖို့ ရှက်ရွံ့နေတတ်သလို ခံစားမှုကြောင့် ပြောလို့ မထွက်တဲ့ အပြင် တစ်ဖက်က နားထောင်တဲ့ သူ ရှက်ရွံ့သွားမှာ ကို စိုးရိမ်လို့ လည်း ဖြစ်နိုင် ပါတယ်။

ချစ်ခင်သူ စိတ်ရွှင်လန်းစေဖို့ ခြံထွက် ဇီဝပါပန်းကလေးတွေ ခူးပြီး အသွားမှာ ကိုယ့်ပန်းအိုးလေးထဲမှာ ရေမွှေးနှင်းဆီတွေ ရောက်နှင့်နေတာ တွေ့ရတော့ ရင်ထဲမှာ ဝမ်းနည်းသွားပြီး မျက်နှာငယ်ရတဲ့ ပန်းကလေးတွေကို သနားသွားမိတာမျိုး ဖြစ်ရပါတယ်။ ခံစားချက်ကို နှုတ်ကပြောမထွက်လို့ စာလေးရေးပြီး ရင်ဖွင့်တော့မှ ပေါ့ပါးသွားပါတော့တယ်။ ဒီအဖြစ်မျိုးကို ဆရာကြီးမင်းသုဝဏ်က ‘နှင်းဆီ’ဆိုတဲ့ ကဗျာလေးနဲ့ သရုပ်ဖော်ဖူးပါတယ်။ စာတွေ၊ ကဗျာတွေက စကားတွေ ထက် ပိုပြီး ထိရောက်မှုရှိတယ် မဟုတ်ပါလား။

ကျွန်မတို့ အားလုံး မိတ်ဆွေ သူငယ်ချင်းတွေ ရှိနေတာကို ကံကောင်းလိုက်တာလို့ အသိအမှတ် ပြုရတဲ့ အမှတ်တရ အချိန်လေး တွေ ရှိကြပါတယ်။ သူတို့ ကို ကျေးဇူးတင်ကြောင်း ထုတ်ဖော်ပြောချင် တဲ့ ဆန္ဒ ရှိကြပါတယ်။

ဒီထက်မက တစ်ဖက်ကနေ လက်ခံဖတ်ရှုပေးတဲ့ သူတွေကို ပိုပြီး လေးစားကျေးဇူးတင်ထိုက် ပါသေးတယ်။ ကျွန်မ ပြောချင်တာကို တွန့် ဆုတ် ရှက်ကြောက်မနေရအောင် စာရေးပြီး ပြောခြင်းကို ထောက်ကူ ပေးပါတယ်။ မိမိ ရေးလိုက်တဲ့ စာက မိမိရဲ့ မိတ်ဆွေအဖို့ မေတ္တာနဲ့ စေ တနာတွေကို လက်ခံဖို့ အချိန်လေးပေးလိုက်တာဖြစ်သလို သူ့ဘက်က လည်း မေတ္တာတွေ မျှဝေပေးနိုင်သွား ပါတယ်။

ရေးတဲ့ စာတွေက အမျိုးမျိုး ရှိကြပါတယ်။ သူငယ်ချင်း အချင်းချင်း၊ ချစ်သူအချင်းချင်း၊ သားအမိ သားအဖ အချင်းချင်း ရေးကြပါတယ်။ ငယ် ငယ်က ကျောင်းပိတ်ရင် သူငယ်ချင်းတွေနဲ့ စာတွေ အပြန်အလှန် ရေးကြပါတယ်။ အခု အရွယ်မှာ လည်း စာဖတ်ပရိသတ်က စာရေးပြီး မိ တ်ဖွဲ့ လာရင် ပြန်ပြီးရေးရပါတယ်။ ဆတ်သွားက အဆွေကြည်ဆိုတဲ့ ဆ ရာမလေးနဲ့ ဆိုရင် ဝါသနာတူ၊ စိတ်နေစိတ်ထားတူကြလို့ စာတွေ အပြ န်အလှန် ရေးရတာ ကြည်နူးစရာကောင်းပါတယ်။ သူငယ်ချင်း ဒါမှ မ ဟုတ် မိတ်ဆွေ တစ်ယောက်ဆီကို စာရေးမယ်ဆိုရင် မရေးခင်မှာ ခဏ လောက် ထိုင်ပြီး စာဖတ်သူရဲ့ မိတ်ဆွေအပေါ်မှာ ထားရှိတဲ့ မေတ္တာနဲ့ တ န်ဖိုးထားရတဲ့ အရည်အသွေးတွေကို စဉ်းစားကြည့်လိုက်စေလိုပါတယ်။ စကားပြောကြရင် အတူတူ ရယ်မောတတ်တာလေးတွေ၊ သူ့ရှေ့မှာ စိတ် ပျက်စရာကောင်းတဲ့ ပြဿနာတွေကို ရင်ဖွင့်ရတာ၊ စိတ်သက်သာရာရ သွားတာတွေ၊ အမြဲ စိတ်မှာ ပေါ့ပါးရွှင်လန်းသွားရတာတွေ ဖြစ်ချင်ဖြစ် ပါမယ်။ ခင်မင်မှု သက်တမ်းတစ်လျှောက် မှာ ထုတ်ဖော်ရေးသားခွင့်ရခဲ့

တဲ့ အတွေးအခေါ် အသစ်တွေနဲ့ အတွေ့အကြုံတွေ ဖြစ်ချင်ဖြစ်ပါမယ်။
ဘယ်လိုပဲဖြစ်စေ မိမိ ဘဝအပေါ်မှာ ချစ်ခင်သူက သူမတူတဲ့ သက်ရောက်မှု ရှိတာကို ဖော်ပြခွင့်ရတာ နဲ့ ပဲ အချိန်ယူပြီး စာရေးရတာ ထိုက်တန်သွားပါတယ်။ စကားလုံး ကြီးကြီးကျယ်ကျယ်တွေ၊ စိတ်ကူးနဲ့ တန်ဆာဆင်ထားတဲ့ အလင်္ကာတွေကိုသုံးစွဲဖို့ မလိုအပ်ပါဘူး။ နှလုံးသားက ထွက်ပေါ်လာ တဲ့ စကားလုံးတွေကိုပဲ စာလုံးတွေအဖြစ် ရေးပြဖို့ ပါပဲ။ ဒါဆိုရင် တစ်ဖက်မိတ်ဆွေက စာဖတ်သူရဲ့ စကားလုံးတွေထဲမှာ ချစ်ခင်မှုတွေကို ခံစားနားလည်ပါလိမ့်မယ်။

တလောဆီက စာရေးဆရာကြီးရေးပြတဲ့ သူငယ်စဉ်က အကြောင်းအရာတွေကို အဝေးမှာ ရှိတဲ့ ချစ်ခင်သူမိတ်ဆွေကို ရေးပြရတာ စိတ်မှာ ကြည်နူးရပါတယ်။ ငယ်နုစဉ်က အဲဒီ စာရေးသူနဲ့ သူ့ချစ်သူတို့ တောင်ပေါ်က စေတီကို သွားဖူးကြရာမှာ အမျိုးအမည် မသိတဲ့ တောပန်းလေး တစ်ပွင့်ကိုခုပြီး သူ့ချစ်သူကို ပန်ပေးလိုက်ပါတယ်တဲ့ ။ တစ်နေရာမှာ ရွှံ့တွေနဲ့ ချောနေတဲ့ လမ်းမှာ သူ့ချစ်သူက ခြေချော်ပြီး ခြေထောက်တစ်ဖက်က ရွှံ့အိုင်ထဲကို ကျသွားပါတယ်။ ဖိနပ်ကို သစ်ရွက်တွေနဲ့ သန့်စင်ပေးပြီး ခြေထောက်ကို ပါလာတဲ့ စက္ကူနဲ့ သုတ်ပေးတော့ "မောင် ဘုန်းနိမ့်မှာ စိုးလို့ ပါ"လို့ အတွင် တွင် ငြင်းပါတယ်တဲ့ ၊ စာရေးသူက ဘုန်းနိမ့်တာကို အယုံအကြည် မထားပါဘူး၊ "ကိုယ့်ချစ်သူကို ပြုစုပေးရလို့ ဘုန်းနိမ့်တယ်ဆိုရင်လည်း ဘုန်းနိမ့်တာကို ခံနိုင်ပါတယ်"လို့ ပြောတော့ "စကားတွေက လှလိုက်တာ၊ ရင်ထဲမှာ သိမ်းထားလိုက်ပါပြီ"လို့ သူက ပြန်ပြောပါတယ်။

သူတို့ ဖူးစာမဆုံကြပါဘူး၊ သူ့ချစ်သူလေးက ငယ်ငယ်နဲ့ ပဲ သေဆုံးသွားပါတယ်။ သူ့ကို ချန်ထားရစ်ရုံမကပါဘူး။ သူ့အတွက်လည်း ချန်ထားခဲ့ပါတယ်။ သူ့ချစ်သူရဲ့ ညီမက ပြလို့ ယွန်းသေတ္တာထဲက သူ ပန်

ပေးခဲ့တဲ့ တောရိုင်းပန်းခြောက်ကလေး၊ စာရွက်လေးမှာ ရက်စွဲ ရေးထားပြီး၊ စာလည်း ရေးထားပါသေးတယ်။ ‘အမြတ်နိုးဆုံးပန်း၊ အလှဆုံးပန်း’ ပါတဲ့ ။ Beauty is love, Love is Beauty လို့ စာရေးသူက အဆုံးသတ်ထားပါတယ်။ ဒီအကြောင်းလေးကို မိမိနဲ့ ထပ်တူ ခံစားတတ်တဲ့ သူကို ဝေမျှ ရေးပြရတာ စိတ်မှာ ကြည်နူးရပါတယ်။

စာတွေရေးရတာ ဘာမှ အထူးအဆန်း မဟုတ်ဘူး လို့ ယူဆခဲ့ကြပေမယ့် အခုအခါမှာ တော့ ရှားပါးသွားပါပြီ။ Fax တွေ၊ E-mail တွေအပြင် တယ်လီဖုန်းနဲ့ လည်း message တွေ ပို့နိုင်နေပြီ ဖြစ်လို့ စာမရေးဖြစ်ကြတော့တာ မထူးဆန်းတော့ပါဘူး။ ကျွန်မကတော့ စာရေးပြီးပြောရတာကို နှစ်သက်စွာ ကျင့်သုံးဆဲပါပဲ။ လက်နဲ့ ရေးတဲ့ စာလေးတစ်စောင်က အမြဲတန်ဖိုးထားပြီး သိမ်းထားရမယ့် ထူးခြားတဲ့ လက်ဆောင်တစ်ခုပါပဲ ။ စာတိုက် ပို့လို့ ဖြစ်စေ၊ ကိုယ်တိုင် ပေးလို့ ဖြစ်စေ ရပါတယ်။ ကြိုက်နှစ်သက်သလို သဝဏ်လွှာ ပို့နိုင်ပါတယ်။ စာဖတ်သူရေးလိုက်တဲ့ စာလေးတစ်စောင်က ကြည်နူးတဲ့ နှလုံးသားနဲ့ လက်ခံပြီး မြတ်နိုးစွာသိမ်းထားမယ်ဆိုတာ သံသယ မရှိပါနဲ့ ရှင်။

ခြံထိပ်က စာပို့သမားရဲ့ စက်ဘီးဘဲလ်သံလေး ကြားရတယ်ဆိုရင်ပဲ အချစ်များ စွာနဲ့ ရေးလိုက်တဲ့ စာလေးတစ်စောင် ရတော့မယ်ထင်ပါတယ်။ ပျော်စရာနေ့လေး ဖြစ်တော့မှာ သေချာပါတယ်ရှင်။

စာရေးသူစိတ်ကြိုက်၊ ဒီဇင်ဘာ ၂၀၀၇။

နုပျိုသွားတဲ့ နေ့များ

တစ်ယောက်တည်းနေ တစ်စိတ်တည်းထားပြီး တရားမှတ်၊ တရားနာ၊ စာရေးစာဖတ်၊ ပန်းပင်တွေ ပြုစုပြီး အပန်းဖြေလိုရင် သီချင်းအေးအေးလေးတွေ နားထောင်ပြီး အေးအေးဆေးဆေး နေတဲ့ ကျွန်မဘဝထဲကို လောလောဆယ် အချိန်တွေမှာ ကြည်နူးစရာ၊ ပျော်ရွှင်စရာ၊ ဝမ်းနည်းစရာ၊ သံဝေဂယူစရာတွေ ဆက်တိုက် ဝင်ရောက်လာပါတယ်။

စိတ်နှလုံး ညှိုးချိုးစရာတွေနဲ့ ကြုံရတဲ့ အခါ လုပ်နေကျ အလုပ်တွေကို မလုပ်နိုင်ဘဲ ဖြစ်သွား တတ်ပါတယ်။ မိမိကိုယ်ကို အားမန်သွင်းပြီး ပြန်လည်လန်းဆန်းအောင် ကြိုးစားရပါတယ်။ လူအများ ဆန္ဒကို မလိုက်ဘဲ မိမိဆုံးဖြတ်ချက်အတိုင်း ကောင်းမွန်တဲ့ အလုပ်တွေကို ပြတ်သားစွာ ပြုလုပ်နေသူတွေကိုလည်း ကိုယ်ချင်းစာပြီး အားပေးရမှာ ပါပဲ။

လောကဓံတရားတွေက တစ်လှည့်စီ ကျရောက်လာတတ်ပါတယ်။ အကောင်း လောကဓံတွေကို ခံစား ခံစားနေရတဲ့ အခါ မိုးမမြင် လေမမြင် ပျော်ရွှင်နေကြပေမယ့် အဆိုး လောကဓံတွေ ဆက်တိုက် ဝင်ရောက်လာတဲ့ အခါ ခံနိုင်ရည်မရှိတော့ဘဲ ဘဝမှာ ကျရှုံးသွားကြတဲ့ သူတွေလည်း အများ အပြားပါပဲ။ အိုနာသေဘေးတွေကို ရင်မဆိုင်လိုကြပါဘူး။ ကြိုတင် နှလုံးသွင်းပြီး ဆင်ခြင်ထားမှ သာ အားလုံးကို ရင်ဆိုင်နိုင်မှာ ဖြစ်ပါတယ်။

ကျွန်မ မောင်ဖြစ်သူရဲ့ ဇနီး ကွယ်လွန်သွားပါတယ်။ သူ့ထက် အသက် ၁၃ နှစ်ငယ်တဲ့ ၊ ငယ်ရွယ်သေးတဲ့ ဇနီး ကွယ်လွန်သွားတော့ သားတစ်ယောက်၊ မြေးတစ်ယောက်၊ အိမ်အကြီးကြီး၊ အိမ်ဖော်တွေ တစ်လှေကြီးနဲ့ ကျန်ရစ်တဲ့ အခါ စိတ်နှလုံးချိုးချိုးကျပြီး ဆေးရုံပေါ် ရောက်သွားပါတယ်။ ကျွန်မတို့ ညီအစ်မတွေ ဝိုင်းဝန်းပြီး သူ့ကိုအားပေးစောင့်ရှောက်ကြရပါတယ်။ သံဝေဂ ယူစရာတွေလည်း အများကြီးရလိုက်ပါတယ်။ ပစ္စည်းဆိုတာလည်း မျက်လှည့်မျိုးပါပဲ။ ဘယ်အရာမှ မမြဲဘူးဆိုတာကို နှလုံးသွင်းထားနိုင်မှ သာ လောကဓံတရားကို ခံနိုင်ရည်ရှိမှာ ဖြစ်ပါတယ်။

နှစ်စဉ် ကျင်းပလေ့ရှိတဲ့ ရန်ကုန် စက်မှုတက္ကသိုလ်(၁၉၆၆-၇၂) စက်မှုအင်ဂျင်နီယာ ကျောင်းသားတွေဆီက နဝမ အကြိမ်မြောက် အာစရိယ ပူဇော်ပွဲ ဖိတ်စာလေး ရောက်လာပါတယ်။ ဖိတ်စာထဲမှာ သူတို့ နဲ့ အတူကျောင်းဆင်းဖက် မောင်စိန်ဝင်း(ပုတီးကုန်း)ရဲ့ လွမ်းစဖွယ် ကဗျာလေးပူးတဲ့ ပုံနှိပ်ထားပါတယ်။

"ဆရာ ဆရာမတွေနဲ့
တစ်ခါက တပည့်တွေ ကံမကုန်လို့
ပြန်အဆုံ ပျော်စရာချည့်ပါပဲ
တပည့်တွေလဲ(လည်း) ဆံပင်ဖြူ
အသွင်မတူ ဇရာဖက်
အသက်တွေ အရွယ်ရပေမဲ့
ငယ်ဘဝ စာသင်ခန်းကို
ဘာမြင်မြင် အကုန်လွမ်းတာပဲ

ခုံတန်းမှာ ငယ်အရိပ်တွေက
ငယ်စိတ်ဝင် အမှတ်တရတွေနဲ့
ဖြတ်မရအောင် အခုဘဝ အနုသယဝဲမှာ
(သူငယ်ချင်းရယ် . . .) သမုဒယနဲ့ စွဲ။"

သူတို့ တွေက အသက် ၆၀ တွေပြည့်လို့ အငြိမ်းစားယူတဲ့ သူတွေလည်း ယူကုန်ကြပါပြီ။ ဘာလုပ်ရမှန်း မသိလို့ ၊ ယောင်လည်လည် ဖြစ်နေရတယ်လို့ ပြောကြလို့ အငြိမ်းစားတွေအတွက် ကျွန်မရေးထားတဲ့ "ကမ္ဘာသစ်ကို ကြိုဆိုလိုက်ပါ"ဆိုတဲ့ စာအုပ် သူတို့ ကို လက်ဆောင်ပေးလိုက်ပါတယ်။ သူတို့ အုပ်စုက ၆၀ လောက်ရှိပေမယ့် စည်းစည်းလုံးလုံးရှိပြီး တော်တော်ချစ်ခင်ကြပါတယ်။ သူတို့ သူငယ်ချင်းအဆိုတော် ခင်မောင်တိုးက စင်ပေါ်တက် သီချင်းဆိုပြီးတာနဲ့ တစ်ယောက်ပြီး တစ်ယောက် သီချင်းဆိုကြတော့တာပါပဲ။ ဘယ်အချိန်က လေ့ကျင့်ထားကြသလဲ မသိပါ။ အသံ ကောင်းကြပါတယ်။ သူတို့ ပျော်နေတာကြည့်ပြီး ဆရာ ဆရာမတွေလည်း ပျော်ကြရပါတယ်။ ကြည်နူးစရာကောင်းပြီး နွေးထွေးတဲ့ ပွဲလေးပါပဲ။ Panda Hotel မှာ ညစာစားပွဲနဲ့ ကောင်းမွန်စွာ ဧည့်ခံကြတာပါ။

နောက်တစ်နေ့မှာ တော့ ရန်ကုန် စက်မှုတက္ကသိုလ်(၁၉၇၇) ကျောင်းဆင်း နှစ် ၃၀ ပုလဲရတု အာစရိယ ပူဇော်ပွဲကို တက်ရောက်ရပြန်ပါတယ်။ သူတို့ Batch မှာ တော့ ကျောင်းသူ ၆ ယောက်လောက် ပါပါတယ်။ လူအုပ်က ၁၀၀ ကျော်ပါတယ်။ စုစည်းရသမျှ ဆရာ ဆရာမတွေကတော့ ၂၀ လောက်ပဲ ရှိပါတယ်။ သူတို့ ကတော့ အသက် ၅၀ ကျော် အရွယ်တွေပါပဲ။ ဒါပေမဲ့ ဆံပင်ဖြူတဲ့ သူ ဖြူကုန်ပါပြီ။ အရင်က ပန်းဥယျာဉ်လုပ်ငန်း လုပ်တဲ့ ကိုကြီးမြင့်ကတော့ တစ်ခေါင်းလုံး ဖြူနေပါပြီ။

ပန်းပင် မစိုက်တော့လို့ များ လားလို့ တွေးမိပါတယ်။ တစ်ခု ထူးခြားတာကတော့ မနေ့က ကန်တော့တဲ့ ကျောင်းသားတွေထဲမှာ ပါတဲ့ ကိုဟန်စိန်က ဒီနေ့မှာ အကန်တော့ခံ ဆရာအဖြစ် ပါလာပါတယ်။ လူတွေဟာ လောက်ကိုင်အတွင်းမှာ ပုသဏ္ဌာန် အသွင် အမျိုးမျိုးနဲ့ ပါဝင် ကပြနေကြရတာပါပဲ။ လုပ်ငန်းရှင်တွေ၊ ဗိုလ်မှူးချုပ်တွေ၊ အင်ဂျင်နီယာမှူး ကြီးတွေ ဖြစ်ကြပေမယ့် ကျောင်းသားတွေအနေနဲ့ တစ်ပြေးညီ ဖြစ်သွားကြပါတယ်။

တခြား အာစရိယပူဇော်ပွဲမှာ တော့ ဆရာ ဆရာမတွေထဲက တစ်ယောက် နှစ်ယောက်လောက်က ဆုံးမဩဝါဒပေးလေ့ရှိကြပါတယ်။ ဒီပွဲမှာ တက်ရောက်ကြတဲ့ ဆရာ ဆရာမ နည်းပါးနေတဲ့ အတွက် တစ်ယောက်ချင်း စကားပြောရပါတော့တယ်။ အသက် ၇၀ ကျော် ဆရာ ဆရာမတွေက အိုနာသေတရားတွေကို အခြေခံပြီး တရားသဘောနဲ့ ပြောကြသလို၊ တချို့ကလည်း ဘဝနေနည်းတွေကို ဩဝါဒပေးကြပါတယ်။ ကျွန်မကတော့ ကျွန်မကို လုပ်ဖော်ကိုင်ဖက်တွေနဲ့ ကျောင်းသူကျောင်းသားဟောင်းတွေက "ဆရာမက ဟိုတုန်းကအတိုင်းပဲ ရုပ်မပြောင်းဘူး"လို့ ပြောကြတာကို "အသက် ၇၀ ဆိုတော့ ၇၀ အရွယ် အိုတာပါပဲ။ နုပျိုနေတယ်လို့ ထင်ရတာက စိတ်ကို အေးအေးထားတတ်လို့ ဖြစ်ပါလိမ့်မယ်။ စိတ်ထားတတ်ဖို့ က တရားနဲ့ နေမှ ရပါတယ်။ လူဆိုတာ မသေမချင်း အလုပ်တစ်ခုခုကို လုပ်နေရမှာ ပါ။ တရား အားထုတ်၊ စာရေးစာဖတ်တာလည်း အလုပ်ပါပဲ"လို့ စိတ်ထားတတ်စေဖို့ ပြောခဲ့ပါတယ်။

အငြိမ်းစား မယူသေးတဲ့ ဒေါ်ခင်အေးဝင်း ပြောသွားတာက စိတ်ဝင်စားစရာပါပဲ။ "ကျွန်မ အသက် ၅၉ နှစ် ရှိပါပြီ၊ စာသင်တုန်းပါပဲ၊ အသက် ၂၀ ဝန်းကျင် ကျောင်းသူ ကျောင်းသားတွေနဲ့ ထိတွေ့နေရတော့ ကိုယ့်ကိုယ်ကိုယ် အသက်ကြီးမှန်း မေ့နေတယ်။ ဒီနေ့ အသက် ၅၀ ကျော်

တွေရဲ့ အကန်တော့ခံရတော့မှ ငါ အသက်ကြီးပါပေါ့လား၊ နောက်ထပ် နေရလှ ၁၀ နှစ်ပေါ့၊ မသေခင် လုပ်သင့်တာတွေ လုပ်ချင်တာတွေလုပ်မှ ဖြစ်တော့မယ်လို့ ဆင်ခြင်မိပါတယ်"လို့ ပြောပါတယ်။

အာစရိယပူဇော်ပွဲတွေကို မပျက်မကွက် တက်လေ့ရှိတဲ့ Mr.Arya ဆို တဲ့ ဆရာက အခမ်းအနား စနေတော့မှ ရောက် လာပြီး နောက်ဆုံးခုံမှာ ဝင်ထိုင်ပါတယ်။ ဆရာက အမြဲပဲ suit ကို ကုတ်အင်္ကျီ လည်စည်း ပြည့်ပြည့်စုံစုံ ဝတ်လေ့ရှိပါတယ်။ ရုပ်ရည်ကလည်း လွန်ခဲ့တဲ့ နှစ်ပေါင်း ၃၀ ကျော်ကအတိုင်းပါပဲ။ အိန္ဒိယလူမျိုးဖြစ်တဲ့ အတွက် မြန်မာလိုပြောရ င် ပဲပါတယ်။ နောက်ဆုံးမှ ထပြီး ပြောတာက "ကျွန်တော် ဘယ်ပွဲကိုမှ နောက်ကျပြီး မရောက်ပါဘူး၊ ကျွန်တော့်ဇနီးကို ဆေးခန်း လိုက်ပို့နေရ လို့ ပါ၊ ဆရာ ဆရာမတွေ ပြောလိုက်ကြတာ တစ်ယောက်လာလည်း သေစကား၊ နောက်တစ်ယောက်လာလည်း သေခြင်းတရား၊ ဒုက္ခပါပဲ၊ မ သေကြပါနဲ့ ဦးဗျာ၊ မသေခင် လုပ်စရာတွေ အများကြီးရှိပါတယ်၊ ပျော်စ ရာစကားတွေ ပြောကြပါဦး၊ စိတ်ဓာတ်တွေ မကျကြပါနဲ့ " တဲ့ ။ အား လုံး သဘောကျသွားကြပါတယ်။

နောက်ဆုံးအနေနဲ့ အားလုံးကိုယ်စား ဆရာဦးထွန်းရွှေက ကျေးဇူး တင်စကား ပြောပါတယ်။ ဆရာက စကားပြောကောင်းသလို သီချင်းဆို လည်း ကောင်းပါတယ်။ "ဆရာမ ဒေါ်ခင်အေးဝင်း ပြောတာကို ကြားရ တော့ ကျွန်တော် တော်တော် လန့်သွားတယ်၊ သူ့ပြောတဲ့ သေမယ့်အရွယ်ကို ကျွန်တော်က ရောက်နေတာကိုး၊ Mr.Arya ပြောတာကြားရတော့မှ စိတ်သက်သာရာ ရသွားတော့ တယ်"လို့ ရယ်ရယ်မောမော ပြောသွားပါ တယ်။

ညစာစားပွဲက

ဟင်းအမယ်တွေ

များ

လွန်းလို့

ကုန်အောင်မစားနိုင်ကြပါဘူး။ ကံစမ်းမဲက ပါလိုက်သေးတဲ့ အတွက် မဲ
နှိုက်ရင် မပေါက်တတ်တဲ့ ကျွန်မ ဒီတစ်ခါတော့ ပန်းကန်စင် မဲပေါက်ခဲ့
ပါတယ်။ ကန်တော့ပစ္စည်းတွေကလည်း အိတ်လှလှလေးထဲမှာ ပိုးထဘီ
၊ ပုဆိုး၊ မျက်နှာသုတ်ပဝါ၊ ပြက္ခဒိန်၊ ဘုရားပုံတော်၊ ဒိုင်ယာရီ၊ ballpen ၊
သောကြိုး၊ ကန်တော့ငွေ ငါးသောင်း၊ စုံတက့စုံနေ ပါတော့တယ်။

နှစ်ရက်လုံးလုံး ကျွန်မတို့ တတွေ နှစ် ၃၀ လောက် ပြန်ငယ်သွားတ
ယ်လို့ ခံစားမိကြပါတော့ တယ်။

Life gets more enjoyable the older you get. The hardest years i
n life are between ten and seventy.

(Helen Hayes)

အသက်ကြီးသွားလေ ဘဝဟာ ပိုပြီး ပျော်မွေ့ဖွယ်ကောင်းလေပါပဲ။
ဘဝမှာ အခက်ခဲဆုံး အရွယ်တွေက ၂၀ နဲ့ ၇၀ ကြားမှာ ဖြစ်တယ်။

ခံစားသူစိတ်ကြိုက်၊ ဇူလိုင် ၂၀၀၈။
